

saa fuld af: det skyldes det kunstige Grundlag, hvorpaa man har bygget Loven, det skyldes Lønteorien — den Teori, at Forsikring mod Ulykkestilfælde er tilbageholdt Løn, som Arbejdsgiveren skylder Arbejderen. Deraf følger, at kun den, som faar Løn eller har Løn til gode, kan faa Forsørgelse efter Loven, medens andre lige saa fattige og smaastillede Folk, som ikke arbejder hos en Mester, men, som det hedder, for egen Regning, ere ganske uforsikrede. Men deraf følger ogsaa, at naar man tilkender en Mand et Erstatningsbeløb, saa er det hans egne Penge, han faar, og saa gaar det, som det ærede Medlem for Fredericia paatalte — og deri er jeg atter enig med ham — ikke an, at man nægter at udbetale ham Pengene. Det maa man gøre, og saa forspilder man i mangfoldige Tilfælde Virkningerne af Loven. Endelig følger atter deraf, at man ikke kan fordrø mere for en Lærling. end her er sket, thi Lærlingen har kun en lav Løn, og da Loven vil give ham hans „Tilgodehavende“ hos Mesteren, kan det altsaa ikke blive mere, end her er fastsat. Hvis man havde kunnet hæve sig til at anlægge et lidt mere socialt Syn paa denne Lov, saa vilde man være kommen bort fra en hel Del af disse Urimeligheder. — De andre Indvendinger, jeg har mod Loven, skal jeg kun berøre ganske flygtig, jeg kan i saa Henseende henholde mig til mine Udtalelser i Fjor. Det forekommer mig saaledes stadig, at den Bestemmelse i § 13, hvorefter der ikke gives Arbejdsgiverne nogen Indflydelse paa det Raads Sammensætning, som i vidt Omfang skal disponere over deres Ve og Vel, er ganske urimelig; det forekommer mig at være urimeligt, at der ikke gives dem Adgang til selv at vælge et Par Medlemmer af Raadet. Hvorvidt man fra Arbejdernes Side er tilfreds med at faa Repræsentanter udvalgte gennem Sygekassenævnet, det bliver deres Sag, men naar de 2 Arbejdsgivere skulle udvælges af Indenrigsministeriet, saa forekommer det mig ikke tilfredsstillende. Man kan have saa megen Tillid til den nuværende Indehaver af Ministeriet, man vil, saa ved man dog ikke noget om, hvem hans senere Efterfølgere blive, og i det hele taget forekommer det mig ikke stemmende med vore Dages Opfattelse, som jeg deler, nemlig, at naar man lægger vidtomfattende ny Pligter paa Folk, saa maa man — selv om man ikke er nogen udpræget Selvstyremand — saa maa man finde det stemmende med Selvstyretanken og hele Nutidslovgivningens Aand, at man giver vedkommende

Samfundsklasse noget selvstændigt Indseende med, hvorledes Loven anvendes mod dem. Jeg tror derfor, at man burde være kommen til, at de 2 Arbejdsgivere, som skulde sidde i Raadet, burde vælges af Arbejdsgiverne under en eller anden passende Form. — Det kan jo siges, naar jeg har gjort disse Bemærkninger, at jeg deri paa flere Punkter har talt mere i Arbejdernes end i Arbejdsgivernes Interesse, og det er for saa vidt rigtigt; men saa vil jeg minde om, at det i det hele taget har været mit Standpunkt i denne Sag. Jeg har ikke taget den fra et snævrere Arbejdsgiverstandpunkt, men fra et socialt Standpunkt, og jeg har helst ønsket, at Loven gennemførtes paa et socialt Grundlag, saa at den kom til at gavne i videre Omfang end nu. Jeg tror, at Arbejdsgiverstanden og særlig den industridrivende Stand, som rammes af Loven, heller ikke vil være utilfreds med, at jeg har talt paa denne Maade. Jeg tror, den ser med megen Misfornøjelse hen til denne Lov, men det mere paa Grund af Indvendinger, som man maaske vil kalde formelle — særlig paa Grund af de før omtalte Undtagelsesbestemmelser, som stille næringsdrivende anderledes end ikke-næringsdrivende, samt enkelte andre Bestemmelser af lignende Art — men hvad selve Byrden og dens Størrelse angaar, har der derimod ikke foreligget nogen Indsigelse, om man end af andre Grunde kunde have ønsket, at det var blevet saaledes indrettet, at de forsikrede Arbejdere selv ydede Bidrag til Loven, mindre for Beløbs Skyld, end fordi man ønskede, at de ogsaa skulde være direkte delagtige i den Velgerning, der ydes dem. Den nævnte Stand har ogsaa paa andre Maader lagt for Dagen, at den ikke stillede sig illiberalt paa dette Omraade, nemlig derved, at den frivilligt har indført Forsikring i ikke ganske ringe Omfang. Jeg har her under Sagens Drøftelse til min Forbavselse hørt, at den Slags Ting benyttes til Angreb mod denne Stand, idet man siger, at siden den selv forsikrer sine Arbejdere ad Frivillighedens Vej, maa man nødvendigvis paatvinge den en Lov om tvungen Forsikring. Raisonnerer man saaledes over for denne Samfundsklasse, saa maa man vel raisonnere modsat over for de andre Klasser af Arbejdsgivere; man siger velda, at siden de ikke forsikre frivilligt, gaar det heller ikke an at give dem en tvungen Forsikring. Men der forekommer mig at være noget alt for modsigende, alt for bagvendt i et saadant Raisonnement, skønt vi hørte det fra det ærede Medlem for Ringkjøbing (J. C. Christensen),